

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 341

Femte Session.

110de Møde.

Tirsdagen den 14de Marts.

(Fortf.)

Rothe: Med Hensyn til Realiteteten af det foreliggende Spørgsmaal skal jeg ikke yttre mig videre, end jeg allerede har gjort som Medlem af Statsrevisionen; men den ærede Finantsminister har idag, forsaavidt jeg har hørt, paaberaabt sig et nyt Argument, hvorved den af ham trufne Foranstaltning skal retfærdiggøres. Han har nemlig søgt Retfærdiggørelsen i Grundlovens § 32, som siger: „Kongen meddeler deels umiddelbart, deels igjennem vedkommende Regjeringsmyndigheder saadanne Bevillinger og Undtagelser fra de nugældende Love, som ifølge hidtil gjældende Regler have været i Brug“. Nu er der vistnok saa her i Landet, som ere saa velbekendte med, hvad det forrige Generaltoldkammer og Commerce-Collegium har anset sig for bemyndiget til at gjøre, som den ærede Finantsminister; men jeg troer dog i dette Tilfælde bestemt at turde modsig den ærede Finantsminister. Det forrige Generaltoldkammer og Commerce-Collegium vilde ifølge den Bemyndigelse, som det havde, og som skulde være lig den, som ifølge Grundlovens § 32 antages at være gaaet over til Finantsministeriet; ikke have nogen Ret til at gjøre en saadan almindelig Undtagelse fra de bestaaende Love som den, hvorom der her er Tale, og denne er virkelig en almindelig Undtagelse fra den bestaaende Lovgivning; thi Loven siger udtrykkelig, at Afgiften kun skal estergives, naar Barerne udføres til fremmede eller frie Steder, men her er Afgiften estergivet, uden at Barerne ere udførte til fremmede, frie Steder,

altsaa uden at det, som er Hovedsagen med Hensyn til den omhandlede Estergivelse, har fundet Sted. Altsaa det er en heel ny Lovregel, og en saadan ansaaes det forrige Generaltoldkammer og Commercecollegium ikke for bemyndiget til at give; det ansaaes for bemyndiget til i enkelte concrete Tilfælde, naar Forholdene vare af en saadan Bestaenhed, at de grændse meget nær til, hvad der i de paagældende Love var forudsat at skulle finde Sted, da at gjøre disse Bestemmelser anvendelige, men ikke til at give dem en Anvendelse som den, hvörom Talen for Diebliffet er. Det forholder sig heller ingenlunde saaledes, at man kan sige, at den kongelige Kasse ikke har lidt noget Tab derved. Jo, den har lidt et Tab, men hvor stort dette Tab er, kan ikke fuldkommen noagtigt afgjøres. Det er opløst, at, saafremt alle de Barer, for hvilke Tilbagebetaling har fundet Sted, ikke havde faaet denne Tilbagebetaling, da vilde det omtrent løbe op til 52,000 Rbd., hvilken Sum saaledes virkelig er udbetalt af Statskassen uden Lovhjemmel; men det maa indrømmes, at, dersom denne særlige Foranstaltning ikke var truffen, saa vilde vistnok en Deel af de Barer, som havde faaet denne Estergivelse uden at udføres, virkelig være bleven udført og altsaa, ifølge de bestaaende Love, være bleven berettiget til at faae denne Estergivelse. Hvor stort et Quantum af disse Barer, der virkelig vilde være blevet udført, og med hvor stort et Quantum det ikke vilde have været Tilfældet, det kan, som sagt, ikke nu afgjøres; men ganske vist er det, at en stor Mængde af de Barer, som paa den Maade have faaet Toldestergivelse, ikke vilde have søgt den igjennem den Wei, ad hvilken de, efter den bestaaende Lovgivning, kunde